

317

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ČERVEN 2019

ČERVEN 2019			
1	so	sv. Justina, mučedníka	památka
2	ne	VII. NEDELE VELIKONOČNÍ	
3	po	sv. Karla Lwangy a druhů, mučedníků	památka
4	út	7. velikonoční týden	
5	st	sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	
6	čt	7. velikonoční týden (sv. Norbert)	
7	pá	7. velikonoční týden	<i>první pátek</i>
8	so	7. velikonoční týden	
9	ne	NEDELE SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO (Hod Boží svatodušní)	SLAVNOST
10	po	Panny Marie, Matky Církve	památka
11	út	sv. Barnabáše, apoštola	památka
12	st	10. týden v mezidobí	
13	čt	Ježíše Krista, Nejvyššího a Věčného Kněze	svátek
14	pá	10. týden v mezidobí	
15	so	10. týden v mezidobí (sv. Vít)	
16	ne	NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	SLAVNOST
17	po	11. týden v mezidobí	
18	út	11. týden v mezidobí	
19	st	11. týden v mezidobí (sv. Jan Nep. Neumann, sv. Romuald)	
20	čt	TĚLA A KRVE PÁNĚ	SLAVNOST
21	pá	sv. Aloise Gonzagy, řeholníka	památka
22	so	11. týden v mezidobí (sv. Paulin Nolánský, sv. Jan Fisher, Tomáš Morus)	
23	ne	12. neděle v mezidobí	
24	po	NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE	SLAVNOST
25	út	12. týden v mezidobí	
26	st	12. týden v mezidobí	
27	čt	12. týden v mezidobí (sv. Cyril Alexandrijský)	
28	pá	NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	SLAVNOST
29	so	SV. APOŠTOLŮ PETRA A PAVLA	SLAVNOST
30	ne	13. neděle v mezidobí	

Poznámka: V rámci Malé liturgiky (viz str. 14) je jejím účastníkům pravidelně elektronicky rozeslán podrobný liturgický kalendář na každý měsíc.

Noví zájemci mohou zaslat svůj e-mail na adresu: jezek.ant@centrum.cz

První strana obálky: Holubice – symbol seslání Ducha svatého.

Milí farníci, drazí přátelé,

červen je v Církvi pojímán jako měsíc Nejsvětějšího Srdce Ježíšova - je to dáno tím, že v tomto měsíci se slaví jeho Srdce liturgickou slavností - 3. pátek po svatodušních svátcích, letos 28. června.

Srdce je symbolem lásky. Srdce Ježíšovo však není jenom symbolem lásky Kristovy, ale celé božské Trojice, neboť stejně nás miluje Bůh Otec, stejně Syn, stejně Duch svatý. Slavnost božského Srdce je tedy pohledem na milujícího Boha, je znovuoobjevením veliké pravdy vyplývající z listu sv. Jana, a to, že Bůh je láska, že má Srdce otevřené pro každého člověka.

Ano, Bůh je láska. Deus caritas est. Snažme se dát důraz právě na to sloveso – j e . Protože nemá začátek ani konec, je stále přítomná, stále ochotná, stále otevřená vůči každému z nás. Ovšem toto dobře ví i ten, který je protipólem lásky, totiž ďábel. On je její negací – a nepodceňujme ho! Známa píseň „K nebesům se orla vzletem...“ obsahovala před poslední textovou úpravou i slova: „Divoká se bouře blíží, boj se zdvíhá ze všech stran, proti Církvi, proti kříži pekelných vztek zuří bran.“ Snad se ta slova zdála pokoncilním cenzorům trochu tvrdá a nehodící se do tehdy převládajícího názoru, že je vlastně všechno v pořádku, že jsme se i v Církvi oprostili od nánosů minulosti a kráčíme vstříc „světlym zítřkům“. Ale ono není všechno v pořádku. Ani v občanské společnosti, ani v Církvi. Protože neexistuje nějaké vakuum. Tam, kde člověk mezi Boží lásku a sebe postaví nějakou překážku, tak to místo okamžitě obsadí právě nadvláda toho Zlého. A nedělá to nijak halasně, naopak, umí zapůsobit na naše city a dokonce nám vštěpí pojem fiktivního uspokojení a tak si nás chce pomalu a postupně připravit pro své záměry.

Setkání s Ježíšovým Srdcem je pro nás setkáním s láskou. A setkání s láskou vyžaduje také odpověď lásky. A pokud v sobě člověk takovou odpověď umí nalézt, pak ten Zlý v nás už nezvítězí. Je sice mocný a plný zlé síly, ale proti Bohu šanci nemá. I tuto zvěst nám božské Srdce přináší: Boží láska nakonec všechno překoná.

Celoroční ozvěnou úcty k božskému Srdci jsou první pátky. Bohužel v poslední době jejich význam ve vědomí věřících nevzrůstá, spíše naopak. Zařadíme je tedy znovu do svých životů jako jejich trvalou a neměnnou součást. Nezapomínejme na obnovu osobního zasvěcení každého z nás Ježíšovu Srdci. Nejde přece pouze o formální úkon stereotypně se opakující 12x do roka, ale o mnohem více: osobní přihlášení k Tomu, jehož Srdce je vůči každému z nás trpělivé, nejvyšší milosrdné, bohaté a štědré ke všem, kdo je vzývají - jak se modlíme v litaních. Ježíšovo Srdce nás opravdu miluje víc, než si dokážeme představit.

Kdybychom se všichni naučili dobrotě a lásce od dobrého a láskyplného Srdce Ježíšova, byl by svět mnohem blíž nebeskému království. Nový zákon nazývá Ježíše Beránkem, který snímá hříchy světa. Ježíš bere na sebe všechny ukrutnosti, kterých se dopustilo a dopouští lidské pokolení. Ale nic se nedaří bez Boží milosti. A milost je proto milost, že je to námi nezasloužený Boží dar. Milost si můžeme jen pokorně vyprosit. Boží milost nám a celému světu uzdravuje srdce, což v důsledku znamená, že čistá a nezištná láska bude mít přece jen úspěch, že zvítězí navzdory všemu nepochopení, nedocenění a odmítání. Tak je právě pobožnost k božskému Srdci Páně zdrojem nezlomného a vítězného optimismu i silou, která nás bezpečně provede vším životním úskalím.

Ježíši, tichý a pokorný Srdcem, učíš srdce naše podle Srdce svého.

A pak už se děj pouze tvá vůle.

Výlet s vozičkáři – Habrová

sobotu 1. 6. – Obora Hvězda Praha 6

Sbírka na splátku farního úvěru

neděle 2. června (všechny kostely)

Setkání katechumenů – hovory o víře

neděle 2., 9., 16. 6. od 17:00 – farní centrum

Mše sv. v tzv. “tridentském” ritu

pondělí 3. 6. 18:00 – kostel sv. Rocha

Výstav Nejsvětější svátosti

čtvrtek 6. 6. po mši sv. do 20:00 – sv. Prokop,

úterý 25. 6. od 17:30 – sv. Anna

Úklid kostelů

sobotu 8. 6. mše sv. v 8:00 – sv. Prokop

Slavnost Seslání Ducha svatého

neděle 9. 6.

První sv. přijímání dětíSlavnost Nejsvětější Trojice
– neděle 16. 6. v 9:30 u sv. Prokopa**Slavnost Těla a Krve Páně**

čtvrtek 20. 6. v 18:00 u sv. Prokopa

Setkání ministrantů

neděle 23. 6. v 17:00 Farní centrum

Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

pondělí 24. 6. v 18:00 u sv. Prokopa

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

pátek 28. 6. v 18:00 u sv. Prokopa

Slavnost sv. Petra a Pavla

sobotu 29. 6. v 8:00 u sv. Prokopa

Sbírka na bohoslovce

neděle 30. 6. (všechny kostely)

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ**prijme jáhen Václav Revenda v sobotu 22. června v 10:00 hod.****v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha****z rukou pražského arcibiskupa Dominika kardinála Duky.****První mši svatou bude slavit****v neděli 23. června v 11:00 hod.****v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech.****V sobotu 29. června v 10:00 hod. bude slavit mši sv.****v kostele sv. Václava na Smíchově.***Všichni jsou srdečně zváni.*

Cílem služby a života kněží je chválit Boha Otce v Kristu. Tato oslava spočívá v tom, že lidé přijímají vědomě, svobodně a vděčně dílo, které Bůh uskutečnil v Kristu, a projevují je celým životem. A tak kněží, když se modlí nebo adorují, když kážou slovo, když přinášejí eucharistickou obět' a udělují ostatní svátosti nebo když prokazují lidem jiné služby, přispívají k rozmnožení Boží slávy a k rozvoji božského života v lidech. To všechno vyvěrá z Kristovy velikonoční oběti a bude dovršeno, až Pán slavně přijde a odevzdá království Bohu Otci.

Dekret II. Vatikánského koncilu “Presbyterorum ordinis”

Prof. ThDr. Václav Wolf

* 1. 3. 1937
svěc. 26. 6. 1960
+ 25. 4. 2019

Sbohem, pane profesore

Úmyslně jsem si k nadpisu této vzpomínky vypůjčil slova názvu amerického filmu z roku 1969. Snad to nebude vadit, ale nic výstižnějšího mne nenapadlo.

Milý pane profesore, znali jsme se téměř 50 let. Pamatuji, když jste přišel na bohosloveckou fakultu v Litoměřicích, a i když náš ročník jste již neučil, přesto vzpomínám, jak jste občas sloužil mši sv. v seminární kapli a dodnes si Vás vybavuji jako mladého kněze mezi o dost staršími profesory.

Další naše setkání - byť nepřímé - bylo v r. 1977, kdy jste po mně nastupoval jako administrátor hostivařské farnosti. Pak jsme se delší čas osobně nesetkali, ale já jsem měl upřímnou radost, když jste stanul v čele Katolické teologické fakulty. I Vy jste to zřejmě považoval za ocenění své dosavadní vědecké i pedagogické činnosti. Ale sám jste zřejmě netušil, jakému nátlaku ze strany různých tzv. progresivistických proudů budete muset čelit - i včetně více nebo méně skrývané snahy o relativizaci církevních dogmat. A k tomu mediální útoky, od promyšlených až k těm mnohým a hloupým vyjádřením lidí, kteří sice o Církvi vůbec nic nevěděli, ale s tím větší vehemencí šířili svá "moudra" (např. že „*pan Volf vede fakultu zpět do dob inkvizice...*“). Bohužel jste však plně pochopení nenašel ani na nejvyšších místech arcidiecéze. Nemo propheta in patria sua... Další časový vývoj však ukázal, jakou jste měl v mnoha věcech pravdu.

A ještě jedna osobní vzpomínka: když jsem v koncem roku 1996 požádal Teologickou fakultu o potvrzení absolvovaného studia v r. 1965 - 1970, bylo toto potvrzení - dle Vašich slov - jednou z posledních úředních písemností, které jste ve funkci děkana fakulty podepsal.

Ale paradoxně s ukončením Vaší činnosti na Katolické teologické fakultě se Vám tím více otevřela brána do vědeckých kruhů nejen na Univerzitě, ale doslova v celém světě, když jste cestoval a učil, diskutoval, přednášel - od Evropy přes Asii i Ameriku.

V roce 2005 jste byl ustanoven výpomocným duchovním v naší farnosti. A tehdy Vás naši farníci poznali nejen jako teologa a pedagoga světového jména, ale především jako kněze - skromného, laskavého, chápajícího. Vaše přednášky pro žižkovské farníky asi neměly tolik erudovaných posluchačů jako v universitních aulách, ale snad tam bylo o to víc snahy hlouběji poznat Pána. A Vy jste zdaleka nepůsobil dojmem suchopárného vědce, věděli jsme, že velmi rád sportujete (v létě i v zimě), což Vám vydrželo až do konce života - a oceňovali jsme i Váš smysl pro humor.

Byl jsem velmi rád, že jsem s Vámi mohl být u oltáře na letošní Zelený čtvrtek i Velký pátek - v ten den jsem netušil, že jsem účastníkem Vaší poslední liturgické služby.

Tak tedy ještě jednou - a už v zásadách křesťanského pravopisu:

S Bohem, pane profesore.

P. Antonín Ježek

HLAS PETROVA NÁSTUPCE PAPEŽ PAVEL VI. APOŠTOLSKÝ LIST OCTOGESIMO ANNO

vydaný v r. 1971 k osmdesátému výročí sociální enyckliky *Rerum novarum*

Výňatek z části věnované životu ve městech

Nadměrné soustředění lidí ve městech vytváří osamělost, nový proletariát, nové formy vykořisťování a hrozí vážným narušením stávajících sociálních vztahů. Církev má zvláště starost o tělesně postižené, staré a všechny, kdo žijí na okraji společnosti. Chce je vyhledávat, pomáhat jim, hájit jejich důstojnost ve společnosti, která se v honbě za úspěchem stává nelidskou.

Hromadné sdělovací prostředky jsou stále větší a větší velmocí. Je to spojeno s užitkem, ale i s nebezpečím pro pravý pokrok ve společnosti. Státní moc by měla dbát, aby v oblasti sdělovacích prostředků podporovala ty, kdo obhajují základní práva lidské osoby a lidského společenství, a zabraňovala tomu, co zpochybňuje základní etické hodnoty.

Není vznik městské civilizace, doprovázený vzestupem industrializace, ve skutečnosti opravdovou výzvou pro inteligenci člověka, pro jeho organizační schopnosti, pro jeho předvídatost? V průmyslové společnosti převrací urbanizace navyklé způsoby života a tradiční instituce, v nichž se obvykle život odvíjel: rodinu a sousedské vztahy, ba i sám rámec křesťanského společenství. Člověk zakouší novou osamocenost, nikoli vůči nepřátelské přírodě, o jejíž ovládnutí se staral po věky, nýbrž v anonymním davu, který ho obklopuje a v němž se cítí jako cizinec. Město, místo aby napomáhalo bratrskému setkávání a vzájemné pomoci, produkuje třídní protiklady a odcizení. Vede k novým formám vykořisťování a nadvlády, při nichž někteří spekulují s potřebami druhých a nedovoleně z nich těží. Za fasádami se skrývá mnoho bídy, o které nevědí ani nejbližší sousedé. Jiné podoby bídy jsou zjevné – ty, v nichž člověk odvrhuje svou důstojnost: přestupky, kriminalita, drogy, erotismus. Slabší občané se však střetávají s životními podmínkami, v nichž dochází k odlidštění, otupuje se svědomí a poškozují se instituce rodiny. Těsné soužití v hromadných ubytovnách nenechává ani minimum domácího soukromí. Mladé domácnosti, marně čekající na slušný byt za dostupnou cenu, ztrácejí naději, čímž může být ohrožena i jejich jednota. Mládež utíká od příliš těsného domácího krbu a hledá si náhradu v nekontrolovatelných společnostech a přátelstvích na ulicích. Je vážnou povinností odpovědných činitelů, aby se s maximálním úsilím snažili zvládnout tento proces a dát mu správný směr.

Je tu povinnost, na níž mají mít křesťané účast: budovat města jako místa, kde žijí lidé a jejich rozšířená společenství; vytvářet nové sousedské a mezilidské vztahy; vymýšlet specifické způsoby možnosti uplatnění sociální spravedlnosti; usilovat, aby se všichni ujali péče o kolektivní budoucnost, která podle všeho očekávání nebude lehká. Lidem neúnosně nahromaděným v městských aglomeracích je nutné přinést poselství naděje prostřednictvím žitého bratrství a příkladem zjevné spravedlnosti. Ať křesťané, vědomi si této nové povinnosti, neklesají na mysli před nezměrnými a beztvářnými městy. V bibli je opravdu město často místem hříchu a pýchy, která člověka osměluje, aby si zařídil život bez Boha, a dokonce se proti němu vzepřel. Je ale také Jeruzalémem, městem svatým, místem setkání s Bohem, příslibem města, které sestupuje z nebe.

199. INNOCENC VI.

18. prosinec 1352 - 18. září 1362
* (1290) Francie, vl. jm. Etienne Aubert

Inocenc VI., vlastním jménem Étienne Aubert nebo také Stephan Aubert (nar. 1285 nebo 1292, Les Monts-de-Beyssac, Francie. Patří do období tzv. Avignonského zajetí církve, kdy všichni papežové tohoto období byli nuceni přesídlit z Říma do Avignonu. Studoval civilní právo, stal se profesorem a posléze vrchním soudcem v městě Toulouse (FR). Později přijal kněžské svěcení, r. 1338 se stal biskupem v Noyons, 1352 byl jmenován kardinálem.

Po volbě na Petrův stolec začal potírat nezmařilosti papežského dvora a vydal všem kněžím, jejichž přítomnost u dvora nebyla nezbytná, aby se vrátili do svých diecézí.

Velmi dobré vztahy s papežem Innocencem udržoval český král a římský císař Karel IV., který od papeže získal r. 1355 císařskou korunu a vzájemná náklonnost přispěla ke smírnému vyřešení sporů, které vznikaly mezi církevní (papežskou) a světskou (císařskou) mocí.

Svým úsilím zprostředkoval smír mezi Anglií a Francií, ale neuspěl s vysláním křížové výpravy. Přesto však náleží k papežům, kteří ve velké míře obnovili prestiž Svatého stolce.

Zemřel v září 1362 v Avignonu.

200. bl. URBAN V.

28. říjen 1362 - 19. prosinec 1370
* 1310 Francie, vl. jm. Guillaume Grimoard

Urban V. se narodil ve francouzské diecézi Mende, stal se benediktinským mnichem v malém převorství v Chiracu, kde také studoval kanonické právo. V roce 1362 mu byl udělen doktorát a zuačal vyučovat na univerzitách. Později se stal opatem kláštera v Auxerre a poté v Montpellieru. Papež Inocenc VI. jej pověřoval mnoha diplomatickými misemi, Urban se ovšem nikdy nestal kardinálem a do papežského úřadu byl po smrti svého předchůdce zvolen, když pobýval v Neapoli jako papežský legát. Proto byl vysvěcen v Avignonu až 6. listopadu.

Jako papež vedl Urban V. přísný život a bojoval proti svatokupectví, prosazování příbuzných na důležitá místa a proti nemravnosti u církevních představitelů a řeholníků. Snažil se také působit mírotvorně v napjaté situaci při mocenských bojích panovníků evropských monarchií.

Papežský stolec neměl v letech jeho pontifikátu sídlo v Římě, ale v Avignonu, ovšem Urban V. se o návrat usilovně snažil. Papež díky svému a kardinálovu snažení do Říma nakonec opravdu roku 1367 přesídlil, což bylo uvítáno obrovským nadšením samotného města i většiny západního křesťanského světa. Samotné nadšení ovšem k udržení pozice v Římě nestačilo a Urban V. byl v září roku 1370 nucen přesídlit zpět do Avignonu, kde po krátké době onemocněl a 19. prosince 1370 následkům své nemoci podlehl. Byl pohřben v auxerrském opatství a díky svým zásluhám byl roku 1870 blahoslaven papežem Piem IX.

Pro české dějiny je poměrně významným faktem, že Urban dne 1. listopadu 1368 korunoval ve velehrámu sv. Petra v Římě na římskou císařovnu Alžbětu Pomořanskou, českou a římskou královnou.

Kardinál Joachim Meisner:

Příliš jsme se po koncilu přizpůsobili duchu času a zcela odložili smysl pro to, co je svaté – úvaha o přístupu k Eucharistii.

Církev byla v minulých letech otržena skandály pohlavního zneužívání. Nikdy bych to nepokládal za možné, ale je to smutná skutečnost. Kdo může tyto rány uzdravit? Skutečně jen jeden: Ježíš Kristus. Ježíš není abstraktní myšlenka minulých dob. Je uprostřed nás reálně přítomen v Eucharistii. Musíme se k tomuto středu vrátit. Jiná alternativa není.

„Eucharistický konsum“ je u nás vysoký jako nikdy před tím. Ale co z toho? Něco není v pořádku. Propadli jsme eucharistickému zpohanštění. Proviňujeme se těžce proti Eucharistii, když nebereme vážně to, co nám Pán daroval. Eucharistie není výprodejní zboží. Je to sám Pán, který se s námi setkává.

Musíme si všichni, biskupové i věřící, říct: Ke komu půjdeme? Nemůžeme jen prostě říct: Zůstaňte všichni tady! My kvůli vám víru přizpůsobíme, vyznání zrelativizujeme, profil uhladíme. Hlavně aby byli všichni nějak spokojeni. Na otázku Ke komu půjdeme? není jiná odpověď ani alternativa: K Tobě, Pane, ty máš slova věčného života.

Potřebujeme nikoli dialog, ale vyznání víry. K čemu jsou nám přednášky o 2. Vatikánském koncilu, když se víra mezitím hroutí? Na úroveň našeho Pána vystoupíme, když padneme na kolena jako Tři králové. Koncilní Otcové měli naději, že probudí novou eucharistickou úctu. Když se díváme na dnešní skutečnosti, musíme konstatovat, že nastal úplný opak. Příliš jsme se po koncilu přizpůsobili duchu času a zcela odložili stranou smysl po to, co je svaté. Trestuhodně jsme zanedbávali katechezi o svátostech a bez náhrady jsme vyškrtli vnější znamení úcty. Taková znamení jako mřížka k přijímání, eucharistický půst, klečení anebo přijímání do úst - to byly obranné valy Eucharistie a tím bylo zjevné, že se zde děje něco jedinečného, něco svatého. Ale my jsme posvátné mystérium nechránili: Prožíváme profanaci toho, co je svaté. Liturgie byla zbavena posvátna.

Co vzešlo z veškeré evangelizace? Nic. To je velice špatný vývoj a potřebuje nápravu. Když eroduje pojetí svátostí a z víry ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii zbude je přátelská hostina, pak roste tlak, abychom k přijímání připustili kohokoliv. Ale my se nemůžeme vzdát víry Církve nebo si ji přizpůsobit, musíme ji právě za této situace odvážně a přesvědčivě hlásat. Musíme podporovat sebeevangelizaci a zastavit desakralizaci. Pokud se nám to nepodaří, můžeme to zabalit.

Potřebujeme silnou víru a silné vědomí významu Eucharistie. Musí být jasné, že službu kněze nemůže nic a nikdo nahradit. Kněžství a Eucharistie patří neoddělitelně k sobě. Musíme naše kněze znovu vést k tomu, aby každý den sloužili mši svatou. Kněz je zdravý jen tehdy, když je mužem Eucharistie. Jinak není ničím. Když žiji v celibátu, musím být denně v kontaktu s Kristem, který si mne vyvolil. To se děje jedinečným způsobem právě ve slavení Eucharistie. S Eucharistií stojí a padá nejen kněz, ale i Církev.

Z interview pro list Die Tagespost - prosinec 2012

Kardinál Joachim Meisner (1933 - 2017) byl v letech 1989 - 2014 arcibiskupem německého města Kolín nad Rýnem. V listopadu 2011 se jako zvláštní papežský legát zúčastnil oslav 800. výročí narození sv. Anežky České v Praze. Jeho biskupským heslem byla slova „Spes nostra firma - Naše naděje je pevná.“

Farní pěší pouť do Dolního Ročova

V sobotu 27. dubna se uskutečnila farní pěší pouť. Skupina více než patnácti poutníků všech generací z naší farnosti pod vedením pana faráře otce Víta se vypravila vlakem ze stanice Praha-Bubny do Řevničova, aby se následně pěšky přesunula do cíle letošní pouti, méně známého, ale o to zajímavějšího starého mariánského poutního místa Dolní Ročov.

Železniční zastávka Řevničov se nachází 4,5 km od centra této obce, proto jsme měli třetinu cesty za sebou, když jsme došli k místnímu gotickému, barokně přestavěnému kostelu sv. Petra a Pavla, před nímž jsme se mohli pomodlit. Otec Vít krátce zavzpomínal na své kněžské působení v této obci (Řevničov spadá do farnosti Nové Strašecí) a požehnal nám na cestu.

Záhy překračujeme hranici krajskou (mezi Středočeským a Ústeckým krajem) i diecézní, když se loučíme s naší Pražskou arcidiecézí a přicházíme do diecéze Litoměřické. Cestou se střídaly světle zelené scenérie jarního lesa s výjevy polí s charakteristickými červenými půdami, tolik typickými pro zdejší oblast pod vrchem Džbán. Jelikož oblast, kterou jsme procházeli, leží ve srážkovém stínu Krušných hor (jde o jedno z nejsušších území v celém Česku), jsou tu ideální podmínky pro růst chmele, což dosvědčují téměř vsudyprítomné chmelnice.

Místa, která míváme, dávají tušit, že se nacházíme v oblasti bývalých Sudet. V centru obce Kroučová jsou zjevně prázdné, kdysi výstavné domy, avšak gotický opukový kostel sv. Markéty září po rekonstrukci novotou.

Samotný poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie se nachází v údolí a tvoří jeden areál s bývalým klášteřem augustiniánů poustevníků, který se schválením Karla IV. založil Albrecht z Kolovrat. Současná podoba klášteře je však barokní, přestavbu v letech 1746-50 provedl Kilián Ignác Dientzenhofer. Kostel překvapí svou rozlehlostí a monumentální výzdobou: fresky se týkají převážně života Panny Marie, sochy a oltáře jsou vesměs zasvěceny světcům augustiniánského řádu. Středobodem poutního místa je gotická milostná soška Panny Marie Področovské, která je umístěna ve skleněné vitríně na hlavním oltáři. Ti, kdo se zde po celá staletí modlili, dosvědčují množství zázraků, které se připisují přimluvě Področovské Madony.

Mši svatou obětoval otec Vít za duchovní obrodu naší farnosti. Po mši jsme se pomodlili Loretánské litanie před milostnou soškou. Pro každého z nás byla příležitost oslavit sobotu ve Velikonočním oktávu v předvečer mariánského měsíce na tomto překrásném poutním místě velkou vzpruhou.

Část poutníků odjíždí zpět do Prahy autem, část se vydá do strmého kopce a po obcerstvení v Horním Ročově pokračuje přes Louny autobusem nebo vlakem. Po celou pouť nás provázelo mimořádně příznivé počasí, za což jsme Pánu Bohu vděční. Naše poděkování patří otci Vitovi a Ondřeji Švecovi, který se na organizaci a plánování trasy podílel. Myslím, že všichni byli spokojeni a budou se těšit na další farní pouť.

Josef Mudra

PANNA MARIA – MATKA CÍRKVE

Letos si již podruhé liturgicky připomeneme Pannu Marii jako Matku Církve – tato památka se slaví v pondělí po Neděli Seslání Ducha svatého a v roce 2018 se stala ustanovením papeže Františka závaznou pro celou církev. Jde tedy o památku s pohyblivým dnem slavení, odvíjejícím se od data Velikonoc. Letos bude slavena v pondělí 10. června. Titul Panny Marie Matka Církve je od roku 1980 používán i v Loretánské litanii. Významnou událostí bylo vyhlášení Panny Marie za Matku Církve 21. 11. 1964 na II. Vatikánském koncilu papežem Pavlem VI. v souvislosti s promulgací věroučné konstituce o Církvi.

Ve škole Panny Marie

Zvláštní věc! Maria činí kříž snazší a utrpení záslužnější. S Marií snášíme kříž snadněji, protože ona nás podporuje svou tichostí. S ní je též utrpení záslužnější, protože Maria nám vyprosí milost trpět s většší láskou. Láska je však zřídlem zásluh.

Cesta s Marií je snazší a jde se nám po ní lépe. Když se úplně poddáme Marii, pokročíme v krátkém čase více, než když kráčíme po léta opření jen sami o sebe. Je to konečně také cesta jistá. Jsme tu více než jinde ochráněni před přeludy obrazivosti, citovosti a ďábla.

Proto ve škole Panny Marie rychleji postupujeme v rozjímání a nazírání tajemství Krista, našeho prostředníka. Když budeme Marii žádat, vyprosí nám vždy hlubší poznání tajemství kříže, ukáže nám velikost Kristova kněžství a všechny poklady skryté v Eucharistii.

Panna Maria nebyla knězem, ale měla plnost kněžského ducha, jímž je duch Krista, který se za nás obětoval na kříži. Představme si, čím byla pro Marii mše sv. sloužena sv. Janem! Jak v ní oživila vzpomínku na Kalvárii! Jaké asi bylo sv. přijímání nejbлаhoslavenější Panny, jejíž duše stále vzlétala k Bohu na perutích žhavé lásky, kterou nezadržel v rozletu ani stín hříchu.

Prosme Marii, aby nám vyprosila hlubokou úctu k Nejsvětější Svátosti, čin největší lásky, jímž s námi Kristus-Prostředník přebývá podstatně pod svátostnými způsoby, aby stále a stále trvala jeho obět' a aby nám stále přivlastňoval její ovoce. Kristus-Prostředník nás jistě dovede k důvěrnému spojení s božskými osobami, které v nás přebývají.

Ve škole Panny Marie poznáme lépe krásnou nauku o Eucharistii jako oběti a svátosti, že se nám v Eucharistii dává Kristus za pokrm, aby v nás hlavně roznítal a rozmnožil lásku a více přiblížil naše srdce k Srdci svému. Svaté přijímání je účastí na krvavé oběti zpřítomněné na oltáři. Tím se důvěrně a dokonaleji spojujeme s Kristem - hlavou církve. Maria byla účastná bolestné oběti na kříži a tato bolest, spojená s čistou a vznešenou radostí, trvala ještě tehdy, když přistupovala ke svatému přijímání u učedníka Jana. Tak si vysvětlíme jistá svatá přijímání uprostřed duševních muk, trýzní a vyprahlostí, které spojil některé duše se Srdcem Krista Kněze a Oběti. Nejvyšší Prostředník tyto duše, dříve než jim dá zakusit slávu nebeského života, činí účastny velkého tajemství vykoupení a svého bolestného života.

To vše nám vyprosí Maria. Duše velké a šlechetné, odevzdejte se jí jako Matce a Paní a buďte její, zcela a úplně její. Ona vás za odměnu přivede co nejbliže ke svému Synu.

Z podkladů revue „Na hlubinu“ zpracovala Mgr. Tereza Pýchová

„Na hlubinu“ - Významná revue olomouckých dominikánů, jejímž cílem byla duchovní obroda společnosti. Vycházela v letech 1926 - 1948.

Revui založil a jako šéfredaktor po celou dobu řídil katolický kněz, dominikán, teolog, básník, literární kritik, publicista a překladatel Silvestr Maria Brait (1898-1962).

Červen je každoročně bohatý na liturgickou oslavu svatých. Hlavními body tohoto pohledu jsou Slavnost Narození Jana Křtitele (24.) a Slavnost Apoštolů Petra a Pavla (29.). Ale v jejich stínu by neměly zapadnout ani památky ostatních "červnových" světců - je jich celkem 9.

Připomeňme si 2 světky, kteří jsou u nás známí, i když z naší země nepocházeli:

13. června: sv. Antonín Paduánský (1195 - 1231)

V mládí vstoupil k augustiniánům v Lisabonu. Rozhodl se věrně uskutečňovat evangelijní zásady. Přestoupil k františkánům a stal se knězem. Toužil po misijní činnosti v Africe, ale Bůh rozhodl jinak. Přistál na Sicílii. Po prozrazení jeho vynikajících znalostí a nadání, které z pokory tajil, se soustředil na kazatelskou činnost. Františkem byl také pověřen vyučováním teologie v Bologni i jinde. Antonín prošel severní Itálií, byl i v jižní Francii. Učil, že pokora, chudoba, trpělivost a poslušnost jsou jazyky Ducha sv., kterými svědčíme o Kristu. Živá je řeč, když hovoří skutky. A vždy kladl důraz na potřebu svátosti smíření. Zemřel předčasně v Arcelle u Padovy.

V Praze je mu zasvěcen kostel v Holešovicích a je též spolupatronem kostela Panny Marie Vítězné na Malé Straně (Pražské Jezulátko).

*Zde jsou divy, hledáš-li je: smrt, neštěstí, všechen blud,
malomocnost, ďábel prchne, uzdraví se chromý úd.
Moře klesne, pouta spadnou, Antonín ti najde zas,
co jsi ztratil a co hledáš - celý den a celý čas.*

responsorium *Si quaeris miracula*

15. června: sv. Vít (III. - IV. stol.)

Vít se pravděpodobně narodil koncem III. století na Sicílii. Jako rodné město bývá uváděna Masara a jako otec bohatý Hylas, s římským občanstvím, označovaný také za pohanského šlechtice. Jako vychovatelé jsou uváděni křesťanská chůva Krescencia a její manžel Modest. Nejstarší zachovaný životopis pochází až ze VII. století a popisuje Víta jako zázračného chlapce, kterého nedokázal od víry nikdo odvrátit. Ani jeho pohanský otec, ani soudce Valerián, ani císař Dioklecián, ani smrtelná muka.

Vít brzy začal být vyzván jako ochránce proti mnoha nemocem a pro více povolání se stal patronem. V 8. století byly jeho ostatky přeneseny do francouzského St. Dennis a odtud do kláštera v Corvey. Rámě sv. Víta bylo německým králem Jindřichem I. darováno sv. knížeti Václavu, který k Vítově počtě zbudoval začátkem X. stol. na Pražském hradě chrám. Císař Karel IV. tam pak nechal k Vítově oslavě postavit katedrálu. Nespokojil se však jen s Vítovým ramenem, ale v roce 1355 přivezl pryč do Prahy značnou část jeho zbývajících ostatků. Uloženy jsou v oltáři sv. Víta v ochozu za hlavním oltářem.

*Svatý Víte, mladý svědku, známý rodům dávných předků,
cizí je tvůj kraj i doba, neznámá je tvá podoba.
Přesto v Kristu, živém kmeni, důvěrně jsme sjednoceni.
Svěťujem tvé ochraně mládež v našem národě.*

Kancionál - píseň 838

Krásu letní přírody poukazuje na krásu jejího Tvůrce.

Bc. Lucie Flajšmanová (37) pochází z Mariánských Lázní. Studovala mediální komunikaci v Praze a v Hradci Králové. Vyzkoušela několik pracovních pozic v mediální oblasti, ale zakotvila překvapivě ve vzdělávací agentuře pro pracovníky v sociálních službách. Křest přijala stejně jako její sestra v dospělosti.

Pracuješ v sociálních službách, i když jsi vystudovala něco úplně jiného. Co tě k tomu motivovalo?

Definovala bych to spíš tak, že pracuji ve vzdělávací agentuře, která se stará o vzdělávání pracovníků v sociálních službách. Práce v pomáhajících profesích vypadá ještě trochu jinak. Žádá si to velkou motivací a zároveň odvahu denně nahlížet smutné osudy. Prý se na to dá zvyknout, ale mně někdy stačí některé nešťastné příběhy lidí u nás v církvi. Zde práci v sociálních službách tak trochu ochutnávám. Ale v církvi je to tak, že přicházejí i hezké chvíle jako například svatba, uzdravení nebo narození. Zde se ten smutek kompenzuje. A co mě motivovalo? Právě ti stateční a skromní lidé, kteří v této oblasti pracují. Mít takové kolegy po letech strádání v komerční soutěži či státním molochu je radost. Hledala jsem prostředí, které mi bude konečně lidsky vyhovovat a bude sedět mé osobnosti.

Můžeš přiblížit organizaci, kde působíš? Čím je výjimečná?

Tudytam je vzdělávací agentura, která je výv matčině náruči je miminko v bezpečí a vítané. Dostává se mu jistoty, péče a klidu. Mezi miminkem a matkou se vytváří pouto a dítě je spokojené. Pokud toto pouto chybí, miminko zažívá opuštěnost a hlubokou bolest. Nedokážeme-li zažívat pouto s Bohem, může to být důsledek zkušeností, které jsme měli s láskou v raném období života ve své rodině. Každá kapitola obsahuje vyučování, osobní příběhy a modlitby za uzdravení. Kniha je určena k osobní četbě i ke studiu ve skupinkách. Volně navazuje na knihu Otec je důležitý jímecná tím, že zde vyučují lektori, kteří mají za sebou léta zkušeností v sociálních službách, proto také mají u účastníků respekt. Kromě toho jsou velice pilní a stále se vzdělávají, čímž jsou i teoreticky zdatní. Kombinace obou disciplín teorie i praxe je velmi výjimečná a na trhu sociálních služeb velice žádaná.

Bydlíš několik let v hlavním městě. Netáhne tě to zpět ke kořenům, do krásných Mariánek?

Dá se říci, že poslední dobou bydlím tak napůl ve Velké Hleďsebi u Mariánských Lázní. Respektive pokud to jenom jde, utíkám k lesům, vodám a stráním. Je zde nádherně, a že jsem holka z lázní a parků, nemohu popřít. Po 14 dnech na „dlažbě“ už mám pocit, že se dusím, ale po delší době na samotě už mi zase chybí ruch kavären a drnění tramvají. V Praze žiji již dlouho a mám tam vlastně skoro všechny přátele, důležité kontakty, práci a domovský sbor Křesťanské společnosti Praha. Mám to tedy tak napůl. V přírodě kořeny a rodinu a přátele v Praze. Ovšem co bude? To teď nedokážu říct. Ale po kariéře v filmového štábu či v důležitém společenském týdeníku už rozhodně netoužím.

Proč ses rozhodla v dospělosti pokřtít? Co bylo impulsem a jak se tvůj život změnil?

K Pánu Ježíši Kristu mě vlastně přivedli přátelé. Postupně jeden po druhém se v mém okolí objevovali stále blíže věřící lidé. Bible mě tedy logicky začala zajímat. Co na té staré knize mají, když vlastně žijí běžný moderní život jako já. Pak jsem měla nějaké zdravotní problémy a zkusila jsem se modlit. Jednoho dne mě moje kamarádka ujistila, že už jsem rozhodně věřící. Byl to pro mě v něčem splněný sen. Dotýkat se podstaty lásky, kterou jsem stále hledala v nenaplněných vztazích s muži. Můj život se změnil zásadně. Mám stálého přítele, který je se mnou, když všechno včetně zdraví selže. Je tu někdo nejbližší, který mě miluje a já o jeho lásce vím rok od roku více a více. Lépe se mi dýchá, mohla jsem si konečně uvědomit a přiznat kým skutečně jsem a osvobodil mě od honby za kariérou v médiích, bez které jsem si jednu dobu nedovedla představit život. Všem doporučuji.

Můžeš doporučit knihu, která tě oslovila/ke které se ráda vracíš?

Kniha, která mě ovlivnila a všem vřele doporučuji, je od britské psycholožky a pastorační pracovnice Lin Button, Matka je důležitá. Shodou okolností přednáší Lin 25. - 26. 5. tady v Praze, takže se na ni už těším.

rozhovor připravila Iva Mervartová

V matčině náruči je miminko v bezpečí a vítané. Dostává se mu jistoty, péče a klidu. Mezi miminkem a matkou se vytváří pouto a dítě je spokojené. Pokud toto pouto chybí, miminko zažívá opuštěnost a hlubokou bolest. Nedokážeme-li zažívat pouto s Bohem, může to být důsledek zkušeností, které jsme měli s láskou v raném období života ve své rodině.

Svatá Panna Lasalettská (zjevení plačící Panny Marie, Francie, 1846)

(pokračování 15. část)

Můj nejmilejší Ježíš mi řekl: „*Má dcero, nedal jsem se vám poznat pro vaše zásluhy, ale pro oslavu svého milosrdenství, že jsem si vyvolil, co je ve světě nezpůsobilé. Nejsem pánelem toho, co chci činit a komu?*“

Načež jsem ze svého rozjímání vystoupila.

Jak velikou lásku přináší Bůh svým tvorům! Chtěl ve svém lidství vytrpět všechna zla náležející hříšnému člověku; a navíc – Božství jemným úskokem zformovalo lidství Ježíše Krista s daleko větší citivostí k bolestem než je tomu u člověka; a Božství zachovávalo v našem božském Spasiteli život a nechalo ho zemřít, dokud nezakusil a nepřetrpěl všechny strasti, které jeho dokonalá lidská přirozenost byla schopna přetrpět, to znamená – více než celé lidstvo, trpí a bude trpět.

Přišla doba, kdy jsem měla opustit své pány, neboť pastviny už pokrýl sníh; ponechali si mě ještě několik týdnů, pak mě má paní doprovodila k mým rodičům, aby od nich získala příslib, že v dalším roce se k ní vrátím. Matka neodpověděla na můj pozdrav ani na mé projevy citu; otázala jsem se jí tedy, co by si přála, abych dělala. Nazlobeně mi odpověděla, že mě nepotřebuje. „Vím, Julie, nepotřebujete mě, nemohu však přece být stále bez práce, to by bylo zneužíváním času, který nám Bůh dává k dosažení ráje.“ „Och, pobožnístkářko,“ řekla, „zase jsi zde se svým dobrým Bohem a svým rájem: klid“ se mi z očí, ztrácím z tebe hlavu.“ Už jsem více nenaléhala, stáhla jsem se do své duše a myslela jsem na svého nejmilejšího Ježíše: prosila jsem ho, aby mi dal schopnost sjednotit se s jeho záměry a dokonalé oprostění od všech pomíjivých věcí, obzvláště však svou opravdovou lásku.

Po několika dnech přijel otec. Hned, jak jsem ho zaslechla, mým prvním hnutím bylo běžet mu vstříc a vrhnout se do náruče; nedala jsem tomuto docela přirozenému a docela volnému lidskému hnutí volný průchod. Pokračovala jsem v rozhovoru s božským Majestátem a v sestupování do hloubi své nicotnosti a velice žádala svého Boha o odpuštění za tento počínající skutek nevěry.

Můj otec se doma zdržel několik dní, protože byly, myslím, dva dny svátků; pak opět odešel za svou prací a já jsem se navrátila do své samoty, poněvadž mi toto volno udělila vůle nejvyššího. Otec mé matce doporučil, aby mě posílala na katechismus; chodila

jsem tam, ale když se mě pan vikář na něco dotazoval, neuměla jsem odpovědět; neuměla jsem číst, a tak jsem se nemohla učit. Vždycky jak jsme přišli z katechismu, mí bratři spěchali mé matce říci, že jsem neuměla odpovídat na otázky a že jsem byla ze všech nejnevědomější; matka mě hubovala a nazývala mě falešnou pobožnístkářkou, divoškou a němou a říkala, že nikdy nepůjdu k prvnímu přijímání, že mě při nejbližší příležitosti dá do služby. Zatímco jsem čekala, neustále proniknuta božskou milostí, byla jsem sjednocena se zbožňovanou a nejmilejší vůlí svého Boha a božského lékaře.

Dobrý rok 1845. Hle, jak začal tento dobrý rok („Dobrym rokem“ tento rok svého velikého utrpení nazvala Melánie sama). Jednoho dne mi po mém návratu z kostela matka řekla: „Za chvíli si pro tebe přijde jedna žena; jsi najata na jeden rok.“ Asi za hodinu jsem už se svou novou paní odcházela. Chtěla jsem předtím obejmout své dvě sestry, nedali mi k tomu příležitost; a přestože mě toto omezení (s ohledem na mou přirozenost) stálo mnoho a slzy mi kanuly z očí, byla jsem naprosto zajedno s laskavou vůlí svého nejmilejšího Ježíše.

Asi po dvou hodinách chůze jsme přišly do vesnice Saint-Michel. Rodina pozůstávala z manžela, jeho ženy, kteří si pro mne přišla, a z malé dvou až tříleté holčičky. Země byla pokryta sněhem; v důsledku toho nebylo možno vést zvířata na pastvu. Och, můj dobrý Bože, jak jste na mne, tak nízkou, dobrý: nikdy jste mě neoddaloval od svých dobrých křížů: buďte proto věčně chválen!

Zdroj:

Press, F. (1992). *Děvečky Boží*.
Brno: Mariánské nakladatelství.
uspořádala Mgr. Romana Plichová

Pokud není stanoveno jinak, konají se uvedené aktivity ve Farním centru - Čajkovského 36, Praha 3. Některé aktivity jsou o letních prázdninách omezeny; informace jsou včas zveřejněny.

Náboženství dětí

pondělí - čtvrtek odpoledne, místnost A

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže.

Ve školním roce 2018 - 2019 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZDS – úterý 15:45 (M. Provinská)
- 2. ročník ZŠ – úterý 16:45 (M. Provinská)
- 3. ročník ZŠ a příprava k prvnímu sv. přijímání – čtvrtek 15:30 (P. Vít Uher)
- 4. - 8. ročník ZŠ – středa 16:50 (Jakub Kroneisl)
- 9. ročník ZŠ + středoškolaři – neděle 18:30 příprava na biřmování (P. Vít Uher)

Další informace:

www.farnost-zizkov@efara.cz

MiladaProvinska@seznam.cz

kroneisljakub@seznam.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19:00 - 20:30 (kromě 1. čtvrtku v měsíci)

Číst bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny se čte a společně objasňuje část bible určená na aktuální den podle rozpisu.

Hovory o víře pro katechumeny a hledající

pondělí 19:00 - 20:15

Každoročně po velikonocích začíná P. Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří se chtějí seznámit se základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá liturgika

pondělí 18:45 - 19:45 (říjen - duben)

Hovory o liturgice se týkají aktuálního liturgického dění i všeobecných otázek (skladba liturgického roku, podrobnější rozbor jeho částí, liturgický prostor) i dalších souvisejících okolností.

Modlitba růžence

neděle, úterý, středa

Modlitbou růžence oslovujeme Pannu Marii a rozjímáme o různých událostech ze života Ježíše Krista i Panny Marie ve vztahu k naší současnosti.

Růžencem se společně modlíme v kostele sv. Anny (ne 7:25, út 17:30), ve středu od 17:20 v kostele sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

kostel sv. Prokopa:

první čtvrtek v měsíci po mši sv. do 20:00

kostel sv. Anny:

poslední úterý v měsíci před mší sv. od 17:30

Neustále si potřebujeme vyprošovat pro svůj osobní i společenský život včetně života farnosti Boží pomoc, milost a sílu – nejlépe před Ježíšem přítomným v Nejsvětější svátosti.

Polední ateliér

říjen - květen pátek 9:00 - 12:00

Jde o setkání převážně žen, při němž se zdobí svíčky, vyrábějí drobné užitečné předměty včetně drátkování, háčkování, malování, šití a přípravy drobných dárkových předmětů k různým příležitostem.

Trénování paměti

pondělí 17:15

Vzájemná i odborná pomoc pro ty, kteří pociťují slábnutí své paměti, a rádi by obnovili funkčnost svých paměťových buněk.

Úklid kostelů

druhá sobota v měsíci 8:00 - 11:00

Po mši sv. v kostele sv. Prokopa se přítomní rozdělí do skupin a podle stanoveného harmonogramu počne uklid všech tří kostelů naší farnosti. Díky ochotě farníků se daří každý měsíc naše kostely uklidit. Rádi uvítáme každého, kdo se této akce zúčastní.

Chrámový farní sbor

pondělí 18:30 - 20:00

Na zkoušky chrámového sboru jsou srdečně zváni všichni, kdo mají chuť si přijít zapívat a svým zpěvem podpořit a zkrášlit průběh liturgie. Noví zpěváci a zpěvačky i hudebníci jsou vítáni v každé době. Kromě zdravého „zapráhnutí“ hlasivek by mělo jít také o odpočinek a odreagování se od různých úkolů, kterými jsou jinak vyplněné naše dny, v příjemném prostředí a srdečném společenství.

Chcete se nechat pokřtít? Uvažujete o tom, zda je křest nutný?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). Ve Farním centru probíhá příprava každou středu od 19:00, která vyústí v možnost přijetí svátosti křtu o Velikonocích.

Chcete nechat pokřtít své dítě?

Dítě do 6 let: Kontaktujte P. Víta Uhra a po osobním rozhovoru bude dohodnuta příprava na křest dítěte.

Dítě 7 - 14 let: U tohoto dítěte jsou již nutné základní znalosti o víře, které získá v přípravě na křest. Kontaktujte P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí probíhá ve školním roce dle stanoveného rozpisu, se kterým budete seznámeni.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít tak klid v duši?

Svátost smíření (sv. zpověď) lze v kostelích naší farnosti přijmout:

kostel sv. Prokopa: pondělí, středa, pátek 17:30 - 17:50

kostel sv. Rocha: středa 6:30 (kromě letních prázdnin), neděle 16:30 - 16:50

kostel sv. Anny: neděle 7:30 - 7:50, úterý 17:30 - 17:50

S knězem lze předem domluvit i jiný termín.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování, která biřmovancům dává dary Ducha svatého a celkovou posilu ve víře, se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům – po nezbytné přípravě – každoročně na podzim.

Zájemci se mohou přihlásit u P. Víta Uhra.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým právním aktem, ale svátostí, skrze kterou Bůh vstupuje mezi dva lidi, aby je posvětil a pomáhal jin ve společném životě. Proto je nutná určitá příprava ke sňatku.

Tu domluvíte (*minimálně 3 měsíce předem*) s P. Vítem Uhrem.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

V případě takové potřeby se kdykoliv obraťte na P. Víta Uhra, se kterým domluvíte udělení svátosti nemocných buď u Vás doma nebo na jiném místě (nemocnice, domov důchodců apod.).

Jednou za dva roky (v postní době) je možno přijmout tuto svátost při jejím společném udělení.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste dlouho nebo vůbec u sv. zpovědi a sv. přijímání?

Nebojte se kontaktovat kněze, lidí jako Vy je mnohem více. Příprava na přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují na křest. Kněz Vás bude rád informovat o termínech a dalších podrobnostech této přípravy.

Zemřel Vám někdo blízký a chcete se s ním rozloučit při církevním obřadu na hřbitově nebo v krematoriu? – Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí. Je však nutné dohodnout čas rozloučení dříve s knězem než s pohřební službou.

Tradici ani současnosti katolické církevní praxe však neodpovídá tzv. „společný rozptyl“, z toho důvodu není přítomnost kněze u této akce možná.

Chcete nechat sloužit mši svatou za svoje blízké (živé nebo zemřelé) nebo na jiný dobrý úmysl?

Toto je třeba domluvit předem v sakristii kostela, ve kterém by měla být tato mše sv. sloužena.

Pořad bohoslužeb

den	kostel	čas	poznámka
Neděle	sv. Anna	8:00	
	sv. Prokop	9:30	
	sv. Roch	11:00 17:00	
Pondělí	sv. Prokop	18:00	- v latinském jazyce, - 4x ročně v Tridentenském ritu u sv. Rocha.
Úterý	sv. Anna	18:00	
Středa	sv. Roch	6:00	Mimo červenec a srpen. V adventě roráty.
	sv. Prokop	18:00	
Čtvrtek	sv. Prokop	18:00	
Pátek	sv. Prokop	18:00	Každý první pátek v měsíci po mši sv. pobožnost k Srdci Ježíšovu.
Sobota	sv. Prokop	8:00	Každou druhou sobotu v měsíci úklid kostelů.

Případné změny jsou včas oznámeny.

Výstav Nejsvětější svátosti:

sv. **Prokop**: první čtvrtek v měsíci po mši sv. - eucharistická adorace do 20:00.
sv. **Anna**: poslední úterý v měsíci od 17:30 – se svátostným požehnáním.

sv. **Prokop**: farní kostel – Sladkovského náměstí

sv. **Roch**: filiální kostel – Olšanské náměstí

sv. **Anna**: filiální kostel – ul. Tovačovského

Úřední hodiny v kanceláři

(Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15:00 - 17:00	výpomocný duchovní P. Ant. Ježek
Středa	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher
Čtvrtek	8:30 - 11:30	farář P. Vít Uher

Kontakty:

Farář: P. ThLic. Vít Uher ThD.

Mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

stav ke dni 31. 5. 2019	
výše dluhu (úvěr):	3 317 198,93 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (květen 2019):	10 721 Kč
č. účtu farnosti: Sberbank: 4200172251 / 6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat.